

BERETNING OM SKIKNINGEN AF "HØDSØRGEN"

DEN 29/8 1943 I STOREMØLT V. HØRNINGEN

SOM AFLEDT AF SØKORTET C. SVENSK KØBET

Dette vil jeg skrive, medens jeg endnu har det i frisk Erindring. Jeg har ellers altid været af den Mening, at Indtrykkene skal have Lov til at sætte sig ~~med~~ ~~Tiden~~, saa er man lettere i Stand til at skelne væsentligt fra uvæsentligt. Men for ikke at tabe noget og ud fra den Slutning, at jeg altid kan stryge eller tilføje noget, hvis det nu skrevne er i Uoverensstemmelse med ^{mine} ~~ens~~ Synspunkter senere, vil jeg hellere nu nedskrive denne Beretning om mine Oplevelser som Søkadet paa Inspektionsskibet "HVIDBJØRNEN" omkring d. 29 August 1943.

Vi havde allerede i flere Dage ligget i skærpet Beredskab og hele Lørdagen den 28. August, laa vi for et Kvarters Varsel. Om Eftermiddagen gik vi til Svendborg for et faa suppleret vore Beholdninger, men stak straks i Søen igen og ankrede paa vor gamle Ankerplads ud for Valdemarssløt. (Vi satte dette i Forbindelse med Rygterne om Urolighederne i de fynske Byer),

Søndag Morgen blev vi purrede ud ved Reveillen, som

vi plejede .Jeg blev liggende et Par Minutter, det var jo Søndag og H.E.Hansen(den Lukafhavende Kadet) var ikke saa streng med at faa os ud.Saa lød det oppe fra Dækket "Blæs Klartskib" og allerede før de skrattende Toner lød, var næsten hele Messen ude af Køjerne og fik det nødvendigste Tøj paa i en lynende Fart. Jeg var Kanonkommandør ved ^(af den 87 mm kanon) K₂ ↓Arbejdet med at faa fjernet det Opstaaende, ^{for at give} ~~saa~~ at Kanonen havde frit Skudfelt, gik saa hurtigt fra Haanden som aldrig før. Lærlingene var kvikke og skulde ikke hele Tiden have Besked paa, hvad de skulde gøre. Den Stabel Redningsveste, der til daglig hindrer os i at arbejde frit bag Kanonen blev fjernet hurtigt, Stag, Opstandere, Flagspil flyttet. Kanonen undersøgt. Den var i Orden klar til Skydning med Krigsammunition. Det havde vi aldrig prøvet før. Da alt var klart, fik vi Tid til at ordne Tingene (~~Tingene~~) omkring os. Vi blev kort Tid efter sendt ned i Messen for at skaffe. I Dag var der ingen smalle Steder. Sukker paa Havregrøden, til daglig var der Marmelade i Stedet. Ligesaa meget Mælk vi kunde drikke og Smørrationer saa store, som vi aldrig havde set dem før. Vi fik ogsaa Tid

til at gøre ryddeligt i Messen. Køjerne blev surret og stuvet ~~af~~, vi fik Tøj paa, som var lidt bedre egnet til at slaas i end Pyjamas. Saa blev jeg og ^{min klassekammerat} Vingemann-Nielsen kaldt op til Rekylgeværende for at deres Besætninger kunde komme ned og skaffe. Jeg regnede ikke med at komme i Funktion som Luftskytte lige med det samme, saa jeg foretog mig alt andet medens jeg var paa Broen. Hvad var der sket? Vi vidste ingen Ting, vi gissede kun. Fra "INGOLF" kom Signal: "Damp paa begge Kedler" og lidt senere: "Let".

Vi lettede og stod ud af Lunkebugten. Det var utroligt, som Officererne havde Tiltro til os den Morgen. ⁹²Løjtnant Elving satte mig til at lede Hejsningen af Motorbaaden. Men jeg tror næppe at jeg ænsede Ansvarer ved dette Hverv, alt gik jo op i noget højere den Morgen, hvor hver enkelt gjorde sit bedste, ikke for at hævde sig, men blot med en Følelse af at Arbejdet skulde gøres saa godt som aldrig før. Besætningen samledes efterhaanden ved Kanonen. Jeg ved ikke rigtig hvordan mine Ordre og gode Raad om at tage ^{det "easy"} ~~det rolige~~ lød den Morgen. Jeg tror nok de lød som til daglig: rolige og bestemte, men ind-

vendig husker jeg, at jeg skælvede. Det var samme Følelse, jeg altid har haft før jeg skulde op til ^{den} Eksamen, eller naar jeg stod klar til at starte i Kapsvømning. Jeg tænkte flere Gange den Tanke, at der vilde komme en Granat og slaa ned ved Siden af os. Granatstumperne vilde ubønhørligt flænse Kødets paa os, rive Arme og Ben i Stykker. Det var ikke rare Tanker, bare vi snart fik noget at bestille, saa gik det Hele meget nemmere. Brink, der var Sidesigter, sad enten ved Kanonen eller gik rundt og gav Lærlingene Ordre om at klare op med lidt gnaven Mine. - Gæve Kammerat, skidt med den sure Mine, jeg ved jo, at Mennesket ogsaa kunde vise sig ^{på} med det Ansigt, naar der var noget, der gjorde rigtig Indtryk paa dig; det gav du mig ~~rigtig~~ Bevis for senere paa Dagen. Lærling Jørgensen, der var Mekanismemand, gik rolig rundt og gjorde, hvad han skulde og lidt til, kom af og til med et Spørgsmaal paa sin forsigtige Maade. Det var et skønt Vejr. Havet var roligt, kun kom der af og til en Krusning over det fra et lille Nordvestpust. Solen skinnede fra en næsten skyfri Himmel, og Langeland om Styrbord og Fyn om Bagbord traadte saa tydeligt solbeskinnet frem, at det var svært at

forestille sig, at der skulde være sket noget alvorligt. Saa var det at Chefen ^{Kommandør kpt. Hempel Jørgensen.} samlede os alle paa Baadedækket lige agten for Broen og sagde vist omtrent saadan: "Den tyske Øverstkommanderende her i Landet har krævet de danske Militære Styrker afvæbnet, og de tyske Tropper er i Morges gaaet over til Angreb paa de danske Garnisoner paa Sjælland og Fyn og paa Holmen. Der kæmpes i Ringø og i København. Vi vil søge at komme igennem til København; hvis vi bliver angrebet, forsvarer vi os. - Et begejstret Hurra var Svar paa Chefens Tale. Jeg ved ikke, hvad der faar en tid at raabe noget saadant i den Situation. Men jeg tror, at det hjælper, at raabe af sine Lungers fulde Kraft, naar man er bange. Paa den anden Side, der var jo ingen, der ønskede, at vi skulde overgive os. Vi raabte i lige saa høj Grad, fordi vi var glade for, at det nu endelig skulde gaa Los for Alvor.

Vi gik paa vore Klartskibsposter igen og hjalp der Næstkommanderende, Kaptjl. Seehusen og Baadsmanden, Matroskvtn. Christensen med at faa Taageflaskerne, der stod surret oppe ved ^{Vor Kannon} K₂, ned paa Agterdækket. Det var Næstkommanderende selv, der med Gasmasker og Asbesthandsker paa prøvede om Taageudviklingen var i Orden. Det var smukt at se den tætte, hvide Taagesky drive

* De stod ved senkningens stædig sikkert på hver side af flagspillet agter.

5.

vendig husker jeg, at jeg skælvede. Det var samme Følelse, jeg altid har haft før jeg skulde op til ^{den} Eksamen, eller naar jeg stod klar til at starte i Kapsvømning. Jeg tænkte flere Gange den Tanke, at der vilde komme en Granat og slaa ned ved Siden af os. Granatstumperne vilde ubønhørligt flænse Kødet paa os,

over mod Langeland for den lette Brise.

Saa var der en Pause i Arbejdet, men det er utroligt, hvor de smaa Indtryk herfra staar klart i Erindringen bag efter. Jeg husker Hornblæseren, Robert Holm, der var Lader ved vor Kanon. Han gik sammen med mig og rodede med den skarpe Amunition for at faa den anbragt saa bekvemt som muligt. Han gjorde sit Arbejde meget samvittighedsfuldt. Han var vist ikke glad for Militærtjenesten, det havde jeg faaet ud af ham ved vore Samtaler tidligere. Men han tog det hele saa roligt, selvom han vist nok regnede med at se Solen for sidste Gang den Morgen. Han kom lidt senere med en Kasse Abler, som han lagde mellem Granaterne; vi skulde da ikke dø sultne.

Og saa var der vores Kok, Helge, han havde et Øjeblik fri i Kabyssen og kom op til vores Kanon, hvor han skulde være Ammunitionslanger, naar det gik los. Vi havde netop talt om, hvem der skulde erstatte Brink, eller mig, hvis en af os skulde blive dræbt. Vi var blevet enige om, at Hornblæseren først og derpaa Lærling Jørgensen skulde gøre det, men saa kom Helge og fortalte, at han havde skudt med Kanon, ^{da han gik} ~~før~~ paa Elevskolen.

6.

forestille sig, at der skulde være sket noget alvorligt. Saa var det at Chefen ^{Kommandør lpt. Hempel Jørgensen.} samlede os alle paa Baadedækket lige agten for Broen og sagde vist omtrent saadan: "Den tyske Øverstkommanderende her i Landet har krævet de danske Militære Styrker afvæbnet, og de tyske Tropper er i Morges gaaet over til Angreb paa de danske

Han var meget ilter og sagde med et stort Grin: "Bare de snart vilde komme, uh hvor skal vi banke dem. Nu maa I ramme hver Gang, ih hvor skal ~~han~~^{de} faa Tav.- En anden jeg husker var ^{lortling} Garnæs-Petersen. Han var sat som Vagt ved Flaget og skulde hejse et nyt, hvis det under Gaflen blev skudt ned. Han vilde saa gerne gøre ~~det~~^{alt} saa godt, men han var nu en Gang blevet umulig anskrevet, lige fra han kom om Bord, saa der var ingen der tog særlig Notits af hans ivrige Bemærkninger. Forbandet ogsaa som man skal pisse saadan en Morgen, jeg tror jeg var tre Ganga paa Toilet, en Gang paa Officerernes, hvor jeg blev overrasket af Intendanten, men han smilede bare.

En Overgang laa vi omkring Skuligtet^h ned til Officersmessen og hørte det tyske Opraab i Radioen. Nede paa Sidedækket gik Reservelæge Fog med Officersmesse-gasterne; en af dem raabte lidt overmodigt op til os: "Vi kommer nok til at slæbe nogle Kadavere væk i Dag".

Da vi kom paa Højde med Kobberdybet satte vi Farten ned fra 13 Knob til 3-4 Knob. Vi saa "INGOLF" dreje Styrbord ind i Kobberdybet med Spildedampen hvæsende ud af Sikkerhedsven-

over mod Langeland for den lette Brise.

Saa var der en Pause i Arbejdet, men det er utroligt, hvor de smaa Indtryk herfra staar klart i Erindringen bag efter. Jeg husker Hornblæseren, Robert Holm, der var Lader ved vor Kannon. Han gik sammen med mig og rodede med den skarpe Amunition

tilerne. Den var som et levende Væsen, der indeholdt uhyre Kræfter, som den ~~ikke kunde holde inde~~ ^{måtte have Udbrud for på anden Måde}, naar den ikke ~~gik~~ ^{kunde gaa.} Fuldkraft. Vi gik lige agten for "INGOLF" med samme ringe Fart. Det var ikke alene for Skibene, at denne Fart var irriterende, ogsaa for os der sad uvirkosomme, virkede Farten pirrende. Men Navigationsofficeren paa "INGOLF" har været sig sit Ansvar bevidst, vi skulde nødig komme til at sidde paa Grunden her. Vi passerede en svensk Motorskonnert; den kippede ikke, og vi blev meget forbitrede ved at se den kipe for de tyske Skibe senere.

Da vi kom ud af Kobberdybet, kunde vi rigtig se, hvad der foregik i Storebælt. Vi saa først et Par Færger, der sejlede over Bæltet paa Ruten Korsør-Nyborg. Saa saa vi ogsaa et mærkeligt, stort, graat Skib, der dog senere viste sig at være Sprogø. Det første tyske Krigsskib var en ^{Torpede jager (T 100 type)} ~~Minestjerner~~, der løb i Færruten. Vi rettede Kanonerne mod den for at se den nøjere gennem Sigtekikkerterne. Noget senere fik vi Øje paa en ~~anden~~ tysk M-Baad^x, der eskorterede to Handelsskibe. Den kom ud mellem Omø og Agersø og satte Kursen mod os. En Handelsdamper kom op gennem Bæltet syd fra. Vi var jo efterhaanden klar over, at skulde det

Se "Taschenbuch der Kriegsmarine" 1941-42
side 222 ^{oversat fr venstre} 8.
(M-14 type)

Han var meget ilter og sagde med et stort Grin: "Bare de snart vilde komme, uh hvor skal vi banke dem. Nu maa I ramme hver Gang, ih hvor skal ^{de} han faa Tav.- En anden jeg husker var ^{Lorling} Garnes-Petersen. Han var sat som Vagt ved Flaget og skulde hejse et nyt, hvis det under Gaflen blev skudt ned. Han vilde saa gerne gøre ^{alt}

blive Alvor, var det nu. Vi rettede vor Kanon mod M-Baaden og lod som om vi skød; det var naturligvis en Træffer hver Gang. Aspirant Kærgaard, vor Opsatsstiller ved Kanonen, sagde til os, at vi efter Ordre fra Ildlederbroen skulde dreje Kanonen midtskibs, det maatte ikke se udfordrende ud. Hele vor Opmærksomhed var nu rettet mod den tyske Minestryger, det var som et Stille før Stormen; ingen sagde noget, alle var klar (~~over~~), vi ved vore Sigtekikkerter og Hornbläseren stod allerede med den første Granat paa Armen. Vor Deling satte Farten ned. Tyskeren var nu ret ~~ud~~
trærs af.
ude ~~paa~~ os, og han satte et Signal. Handelsdamperen, der kom syd-fra satte ogsaa et Signal og stod saa nordpaa sammen med de to ~~Baader~~
Koffardisbåde
Tyskeren havde ledsaget. Vi drejede lidt Nord i og slog Stop. Paa "INGOLF" var de begyndt at flagsignalere med Tyskeren. Det brød Tavsheden. Jeg husker, at da vi drejede Nord i, bandede vi stygt. Det betød, at vor Kanon ikke vilde kunde bære de første 3-4 Minutter. Da vi saa stoppede, og "INGOLF" begyndte at signalere, blev vi klar over, at vi havde indladt os paa Forhandlinger i Stedet for at fortsætte paa vor Kurs. Flere sagde med Bitterhed i Stemmen, at vi nok ikke kom til at slaas alligevel. Nogle Kvartermestre der stod paa Sidedækket spurgte os

9.

tilerne. Den var som et levende Væsen, der indeholdt uhyre Kræfter, som den ~~ikke kunde holde inden i sig~~
maatte have Udløsing for på anden Måde naar den ikke ~~gik~~
kunde gaa.
Fuldkraft. Vi gik lige agten for "INGOLF" med samme ringe Fart. Det var ikke alene for Skibene, at denne Fart var irriterende, ogsaa for os der sad uvirksomme, virkede Farten pirrende. Men

om vi kendte Signalerne. Det gjorde vi ikke. Saa satte Tyskeren en tæt bemanded Motorbaad i Vandet, og den satte Kurs mod "INGOLF". Saa kom Kokken Helge op, til os og hylede: Uh-uh-uh-vi kommer ikke til at slaas uh-uh-, de faar ikke de Bank, de skal ha'-Jeg stod ved Gelanderet med Hjælmen i Haanden, var selv begyndt at tvivle paa det, men haabede dog stadig, at vi vilde holde paa. Ja, hvis vi ikke kommer til at slaas, saa sender jeg min Hjelm udenbords, sagde jeg. Man maa gøre noget vanvittigt i en saadan Situation, det trænger man til. Helge tog min Haand og sagde: Det er et Ord, det gør jeg ogsaa.-Vi saa saa de tyske Marinere uhindret borde "INGOLF" og var klar over, at vor Tur ogsaa kom, for Motorbaaden satte nu Kursen ned mod os. Brink~~s~~ sagde, at vi skulde sætte os ned paa vore Poster og ikke se paa Tyskerne. Saa kom de ombord; to Mand, en med Maskinpistol og en Geværbevæbnet, kom op til vor Kanon. De var meget unge og saa noget frygtsomme ud. Vi saa meget lidt paa dem, og da de kom hen til os og spurgte forsigtigt om et eller andet, svarede jeg haardt: "Wir (~~fer~~) verstehen gar nicht deutch-überhaupt nicht." Det var ikke rig-

10.

blive Alvor, var det nu. Vi rettede vor Kanon mod M-Baaden og lod som om vi skød; det var naturligvis en Træffer hver Gang. Aspirant Kærgaard, vor Opsatsstiller ved Kanonen, sagde til os, at vi efter Ordre fra Ildlederbroen skulde dreje Kanonen midtskibs, det maatte ikke se udfordrende ud. Hele vor Opmærksomhed var

tigt af mig. Vi kunde se, at det gjorde ~~et stort~~ Indtryk paa dem, de var naturligvis lige saa bange, som vi havde været det før. Saa raabte Chefen oppe fra Broen: Hal ned Flaget- Aspirant Arentoft stod klar ved Faldet, og Brink~~er~~ raabte: Ret. Alle stod vi ganske stille med ^{Hjelmene} ~~Huene~~ under Armen, medens Dannebrog langsomt gik ned. ^{fra gaffelen} Da det var slaaet fra Faldet, saa Arentoft lidt forvirret paa os og sagde: Skal jeg hale Faldet igennem? Nej, sagde Brink~~er~~, de skal ikke tro, at vi er Kludrehoveder. Og deri havde han selvfølgelig Ret. Saa vendte vi allesammen Ryggen til, mens de to Tyskere hejste Hagekorsflaget. "INGOLF" og "HVIDBJØRNEN" stod saa i Kølvandet efter den tyske M-Baad nordpaa. Saa blev vi beordret til at rigge Kanonen af og faa Ammunitionen ned i Magasinet. Det var det tristeste Arbejde jeg nogensinde har udført. Det var næsten ikke til at tro, at al det var Virkelighed. Jeg tænkte en Overgang paa at tabe et Projektil med Spidsen nedad ned i Magasinet, saa det hele kunde gaa i Luften. Men det gjorde jeg ikke. Da vi var færdige, gik jeg ned paa Styrbords Sidedæk. Her traf jeg Ingemann-Nielsen. Han spurgte, om jeg vilde med op ved Ammunitionsskabet og bjerge nogle Revolvere. Jeg sagde først nej; der var jo sik-

11.

om vi kendte Signalerne. Det gjorde vi ikke. Saa satte Tyskeren en tæt bemandet Motorbaad i Vandet, og den satte Kurs mod "INGOLF". Saa kom Kokken Helge op, til os og hylede: Uh-uh-uh-vi kommer ikke til at slaas uh-uh-, de faar ikke de Bank, de skal ha'-Jeg stod ved Gelanderet med Hjælmen i

kert tysk Vagt deroppe. Der var kun en i Chefens Salon, sagde han, og saa gik vi op og tog to Revolvere og nogle Patroner, mens Tyskerne ²⁰ vendte Ryggen til. Løjtnant Skov-Jensen passerede os og saa det, men sagde ikke noget. Vi fik dem puttet ned paa Maven og saa saa over paa "INGOLF". Den havde kraftig Slagside til Bagbord og Dampen strømmede stødvis ud af Skorstenen og sendte en hvid Straale lodret i Vejret hver Gang. Endnu en Gang mindede "INGOLF" mig om et levende Væsen, nærmest som et anskudt Dyr der vaandede sig i sine Smerter. Jeg gik saa sammen med Ingemann ud i Tømmershopen helt forude for at lade vore Revolvere. Vi havde vel staaet ~~der~~ ^{Vi tænkte at måske blev vi sat til at tilbagebringe HVIDBJÆRVEN} og talt der en 5 Minutter, da Næstkommanderende kom farende op fra Kadetmessen og raabte ned i Kvartermestermessen: Kom saa alle Mand hen paa Agterdækket, om 5 Minutter gaar Skibet i Luften. Vi for naturligvis ud. Ude ved Kabyssen var der Røre, de sidste Stykker af Flæskstegen var ved at blive uddelt. Jeg fik et stort Stykke og løb saa hen paa Agterdækket. De var allesammen meget støjende og enkelte raabte Hurra. Saa kom Chefen barhovedet og med Redningsvest paa. Han steg op paa en Luge og talte omtrent som saa:

12.

tigt af mig. Vi kunde se, at det gjorde ~~et stort~~ Indtryk paa dem, de var naturligvis lige saa bange, som vi havde været det før. Saa raabte Chefen oppe fra Broen: Hal ned Flaget- Aspirant Arentoft stod klar ved Faldet, og Brink ~~raabte~~ raabte: Ret. Alle stod vi ganske stille med ^{Hjelmene} ~~Hæerne~~ under Armen, medens Dannebrog lang-
^{fra gaffelen}

"Om fem Minutteg - 3 Minutter, rettede Næstkommanderende:-springer "HVIDBJØRNEN" i Luften. Vi kan nu roligt se vore Landsmænd i Øjnene, hvis vi kommer hjem. Vi har gjort vor Pligt." - Et vildt Hurra lød op mod Chefen og Tyskerne begyndte at afsikre deres Maskinpistoler og rette dem mod os. "Saa er der vist ikke andet at gøre end at springe udenbords", sagde Chefen og saa noget raadvildt op paa den tyske Prisoofficer, ^{* det var en underofficer af en slags - kontant en underofficer} der i det samme kom farende ned til agterste Kanon. ^{"Können wir die Boote anschießen?"} "Maa vi sætte Fartøjerne ud?" spurgte Chefen. "Warum?", sagde Tyskeren ligesaa uforstaaende. Chefen forklarede at Skibet vilde springe i Luften om lidt. - "Nein, nein", sagde Tyskeren - "es schiet nichts." Ja, saa maa vi vist springe udenbords, ^{lyssvækket uden beskyttelse} sagde Chefen. Og saa sprang vi. Brinks og Ingemann højst ^{Søndags} Flaget som Næstkommanderende havde stukket dem i Haanden, paa Flagspillet agter inden de sprang. Vandet var koldt, men det var der ikke megen Tid til at tænke paa; vi maatte se at komme væk fra Skibet inden det sprang. Jeg laa og svømmede ved Siden af Løjtnant Elving. Det prægtige Menneske tog alting saa roligt. Nu laa han og smilede til mig; et stort Drengesmil, som han altid havde paa, naar det saa svært ud.

Saa forsvandt "HVIDBJØRNENS" Forskib i Ild og Røg med

* Det var en underofficer.

13.

kert tysk Vagt deroppe. Der var kun en i Chefens Salon, sagde han, og saa gik vi op og tog to Revolvere og nogle Patroner, mens Tyskerne ^{de} vendte Ryggen til. Løjtnant Skov-Jensen passerede os og saa det, men sagde ikke noget. Vi fik dem puttet ned paa Maven og saa saa over paa "INGOLF". Den havde kraftig Slagside

et Brag. Og da Røgen omsider lettede, var Forskibet allerede begyndt at synke. Der blev stor Forvirring blandt Tyskerne paa ~~"HVIDBJØRNEN"~~ "HVIDBJØRNEN"; Signalgasten, der stod og signalerede til M-Baaden oppe paa Broen, sprængte paa Hovedet i Vandet. Det lykkedes Tyskerne at faa sat Hvalbaaden i Vandet, men det varede længe, før de fandt ud af Slippeapparatet. Nogle af vore egne, der var blevet om Bord, Ingemann og to Kvartermestre, fik sat de forreste Baade ud. Ingemann var alene om den Styrbords og maatte derfor svømme den. Flere af de Værnepligtige, der ikke kunde svømme, begyndte at raabe om Hjælp, og da jeg svømmede videre, saa jeg, at der laa flere omkring den svære Pumpemester Olesen og holdt ham oppe; han kunde ikke klare den længere. Vi maatte se at faa Motorbaaden i Vandet og faa dem alle fisket op, tænkte jeg, og saa raabte jeg til 3. ^{maskin} Mester, der laa i Nærheden og svømmede rundt kun i Undertøj, at vi maatte have Motorbaaden i Vandet. Det vilde han ikke, og saa svømmede jeg alene. Paa Vejen derhen raabte Aspirant Borg Christensen og W.W. Christensen til mig: "Flaget, Flaget, vi maa have det tyske Flag ned".

Da jeg kom hen til "HVIDBJØRNEN", saa jeg først hvilke

"Om fem Minutteg - 3 Minutter, rettede Næstkommanderende: - springer "HVIDBJØRNEN" i Luften. Vi kan nu roligt se vore Landsmænd i Øjnene, hvis vi kommer hjem. Vi har gjort vor Pligt." - Et vildt Hurra lød op mod Chefen og Tyskerne begyndte at afsikre deres Maskinpistoler og rette dem mod os. "Saa er der vist ikke andet

ke Vanskeligheder, der var ved at komme om Bord. Agterenden var allerede begyndt at hæve sig, idet Forskibet sank, men til alt Held hang de Kæder, vi brugte til Nødstyring, ned til Vandet. Dem klavrede jeg op ad med Opbydelse af alle mine Kræfter. Jeg har aldrig troet, at man kunde blive saa tung med vaadt Tøj og vaadt Capokbælte paa. Da jeg kom op paa Dækket, sprang jeg op til Flagfaldet og halede det tyske Flag ned ganske langsomt, som naar man kipper. Ude i Vandet laa de og raabte Hurra, og saa saa jeg Brink~~s~~ springe op paa Baaddækket og smide sig ned bag Kanonen. Tyskerne skød efter os^x, men jeg stod i Dækning af Masten og skyndte mig at hale Flaget^{xx} helt ned og lod det ligge paa Dækket. Vi løb saa hen til Motorbaaden og firede den af. W.W. Christensen var nu ogsaa kommet for at hjælpe os. Der kom Tørn i min Løber, jeg fik Foden i, og saa svampede Motorbaaden med et ordentligt Plask. Vi sprang ned i den, og Gud være lovet, den startede med det samme. Den plejede at være længe om det, naar det var første Gang paa Dagen. Brink~~s~~ tog Roret, og vi gik i Lag med at samle de svømmende Kammerater op. En af Lærlingene fandt Flaget frem, og jeg sagde til ham, at han

^x med maskinpistol fra Hvalbaaden benyttede sig af 4 skud mod prisen af 15.
^{xx} Det tyske Krigsmarinetflag, der var løst fra golfen.
^{xxx} HVIDBJØRNEN så med Forskibet synkende og med let styrtheds stægside

Handwritten note on the right margin:
Hvalbaaden la ca 10 m W for Hvalbjørnen, der så på nedly, først da den sank.

et Brag. Og da høgen omsider lettede, var Forskibet allerede begyndt at synke. Der blev stor Forvirring blandt Tyskerne paa ~~VANDS~~ "HVIDBJØRNEN"; Signalgasten, der stod og signalerede til M-Baaden oppe paa Broen, sprang paa Hovedet i Vandet. Det lykkedes Tyskerne at faa sat Hvalbaaden i Van-

af tyske Patruljer ,der skulde "holde Orden".Officererne sagde Farvel til os; de trodde vi skulde skilles.Chefen og Kommandør Evers takkede os alle for vor gode Holdning. Saa blev vi paa Lastbiler kørt ud til Interneringslejren (Taarnborglejren)uden for Korsør,hvor vi skulde tilbringe de første 10 Dage efter denne sørgelige,men minderige Dag. Og saa vil jeg slutte denne Beretning.Hvad der var foregaaet paa "INGOLF",har jeg faaet berettet af mine Kammerater derfra,men en Beskrivelse deraf vil disse kunde gøre bedre.Ligeledes vil jeg her udelade,hvad vi oplevede under Interneringen,selvom der ogsaa er meget interessant at fortælle herfra.

Svend Kiøler
Svend Kiøler.

25/12-43.

17.

skulde sætte det Agter.

*Se Tanker bog den Krigsloste 1941-42
side 224 (T-8 typen)*

Imidlertid var en tysk Torpedojager dukket op paa Skuepladsen.Da de saa Dannabrog vaje paa Motorbaaden,skød de efter os med en ^{37mm}40 mm Kanon,og Tyskerne i Redningsbaaden rettede deres Maskinpistoler mod os.Vi strøg saa Flaget og